

ZBYNĚK
HEJDA

CESTA

K

EREKVI

TRIÁDA

© Nakladatelství Triáda, 2004
ISBN tištěné verze 80-86138-62-3
ISBN verze PDF 978-80-7474-008-4

*Ve snu jsem spatřil město. Po ulici,
která je v troskách, si vykračuje zvěř.
Je vylidněno. Na dno. Jen listí hořce tlící.
Nehybný vlak a nehořící keř.*

*Je tady pro mě vzkaz?
Po čem to poznati?
Ve všem tom tichu hlas
jde z ještě tišší lsti.*

1960

V úterý 9. srpna

jsme s Jitkou přijeli ve čtvrt na deset do Cerekve. (Vyjeli jsme ráno – ve 4.20.) Do Horní Vsi pěšky. Na cestě u Cerekve kamení, dělají silnici, prý asfaltovou. U našich nová vrata, zelená, dvířka na druhé straně, ze silnice nalevo. V Rybníce kamení, budou prý dělat cestu přes Rybník – z Pérek. Ten den jsme už do lesa nešli.

Ve středu 10. srpna

jsem zahazoval stružku pro vodovod. Navečer s Jitkou do lesa. Nejdřív do Březiny, pak do Lisovýho. Jen lišky. Teprve před naším Sosníkem kozák. Trhal jsem Jitce jahody, také trávničky pod skalkou za ohništěm, za lesíkem na cestě domů starý křemeňák. Bylo hezky.

Ve čtvrtek 11. srpna

ráno naproti mamince. Došli jsme s Jitkou až k samému cerekvickému nádraží. Jitku tlačila bota. Vlak už

jel a babička nešla. Teprve za chvíli vyšla z nádraží. Mávala. Jitka plakala, že ji tlačí bota. Tak jsme šli do Cerekve, babička koupila Jitce boty (páskové), koupil jsem jí náplast, pak jsme ještě udělali „velký“ nákup a jeli jsme z Cerekve do Horní Vsi vlakem (v 10.13). (Babička přijela ve čtvrt na devět.)

Odpoledne jsme šli do lesa, přes Vrch, tam našla Jitka křemeňáka a babička našla v tom místě bratříčka. V Březině našla křemeňáka Jitka na skalce, pak našla babička a Jitka se rozplakala – žárčila. Potom babička našla hříbka, myslila, že je to prašivka, a nechala ho ležet na cestě. Seděli jsme u cesty, babička na kládě a mluvila o tom, že až nebude, že budu vzpomínat, jak jsme sem chodili.

BLLOUDĚNÍ

Mluvilo se o tom, jak kdo z naší rodiny bloudil. Jednou strýček před nádražím ve Stojčíně nevěděl, kterou z těch tří cest do Žirovnice. Děda prý taky bloudil. Tam někde u Markýtky (u Nové Vsi) a u Křtěné studánky. Bylo to v zimě. A jednou teta s moravským větrem v zádech. Najednou šla proti větru. „To se ten vítr najednou obrátil.“ Byla mlha, a to je keř jako strom, všechno je obludně velké. Každý snad někdy zabloudí, i když to tam dobře zná.

V pátek 12. srpna

odpoledne jsme se strýčkem dláždili pod zápražím (vodovod), odpoledne v půl třetí s babičkou a Jitkou do Žirovnice. Babička kupovala maso, my s Jitkou v parku na náměstí, pak jsme šli s Jitkou do hospody na limonádu. Na nádraží, když jsme se vraceli, začalo pršet. Babička se dala do hovoru s nějakou paní. Bylo jí dvašedesát. Jela na druhou stranu, na Hradec. Umřel jí syn, zabil se na elektrickém vedení, dlouho visel z drátů, až mu to srdce utrhlo. Když vstávala k vlaku, babička ji pohladila po paži.

Dostal jsem lístek od Jirky, ležel pod vraty.

V sobotu 13. srpna

Dnes prší, potok se rozlil v některých místech až do Rybníka, je zima a prší.

Přišla ke mně Jitka a ptá se: Tatínku, z čeho jsou vši, ze všeho? Odpoledne přestalo pršet, tak jsme šli do lesa (Vrch, Březina, Lisů les, kázek), ve Vrchu jsme našli jednoho hříbka a tři křemeňáky, v Březině jednoho hříbka s hnědou hlavičkou.

V neděli 14. srpna

Na dnešek se mi zdálo o Marcele. O přestávce na chodbě jakoby nějakého kina. Je tam Dana a ještě něja-

cí lidé, kterých si nevšímám, později si uvědomuji, že by to mohli být Marcelini rodiče. Pak v hledišti. Hledám Danu, kde asi sedí (ze svého sedadla se rozhlížím), najednou vidím, že tam s nimi sedí Marcela, je na kraji a Dana ji upozorňuje, že jsem v divadle já. Marcela vstává a odchází, trochu vržou prkna. Vstávám a odcházím také. (Já sedím nalevo nahoře, oni sedí vpravo dole, východ je jen z pravé strany a já musím před první řadou.) Na jevišti se už hraje (najednou je to divadlo), je světlo, všichni se na mě dívají, herci přestávají hrát, protože pode mnou strašlivě vržou prkna, dívají se na mě z hlediště i z jeviště, ukláním se lehce k hledišti a omlouvám se hercům, říkám promiňte, je to trapné, do hlediště se ani nepodívám, zdá se mi, že mě všichni „chápou“. Mám na sobě šedivý svetr. Ve vestibulu Marcela není. Vycházím ven, je tam tramvajová stanice, po Marcele ani stopy. Říkám si, že budu muset počkat na konec představení, pak že se zeptám, kde je Marcela. Najednou spatřím v obchodě mezi dveřmi Danu. Má silně nabařenou pusku, kupovala si asi rtěnku, je to obchod se rtěnkami. Za ní vychází Marcela. Zdravíme se, já jsem rozpačitý, Marcela se se mnou baví s takovou zvláštní lehkostí. Snad ji jen předstírá, pořád mluví a mluví, já vidím, že má radost, že mě potkala, ale chová se tak „konversačně“. Má nový kabát a klobouk. Na rukou má